

POBLE

REVISTA D'INFORMACIÓ LOCAL

SARRIA-PONT MAJOR

SETEMBRE 1981

FESTA MAJOR 1981

LA GUERRA DEL FRANCÈS A
SARRIA EN EL PERÍODE
DE 1808-1810

A més d'Auto-Escola, els ofereix

TALLER DE REPARACIÓ

per a tota classe d'Automòbils

Major, 11 - Tel. 21 52 12
Ctra. Sarria de Dalt, s/n. - Tel. 20 56 97

SARRIA DE TER

Comercial PUJOL FOTOCÒPIES

***PRODUCTES** de **NETEJA**
***PINTURES MARINES**
i per a **DECORACIÓ**

***ESPECIALITAT** en
PINTURES ANTIÒXID

tel. 21.56.12

Germans Ensesa n 7
SARRIA DE TER

editorial

...I VISCA LA FESTA MAJOR!

Quan l'estiu pròpiament entés se'ns escola amb el retorn i l'inici a la feina —allò que els francesos n'anomenen la "rentrée"— ens arriba com cada any la Festa Major. Bé, com cada any no, puix cada any la Festa Major presenta novetats i sorpreses diversificades.

Sense adonar-nos-en, el setembre ens ha caigut altra vegada ben bé al damunt. El setembre tot discretament ha tret novament el cap amb la missió d'anar bandejant el senyor estiu.

A Sarrià, les festes majors ens vénen, pel temps, de primera, tant pel que fa a la festa de Dalt com la de Baix. Quan el sol comença a decantar i ja no apareix aquell sol d'agost tan excessiu i empenyador, se'ns presenten les nostres típiques, clàssiques i, com no, ben volgudes festes majors.

Hom ha dit que les actuals festes majors estan en un període de plena decadència, que la gent no està majoritàriament per festes majors. Aquesta afirmació és del tot escassa i relativa, puix tot i parlant-se a Sarrià de decadència en qüestions de festes, cada any la participació no és gens menyspreable, i l'organització de les mateixes pot ésser criticable, superable o millorable. El cas és que tenim una festa major pels sarrianencs i com a sarrianencs hauríem de treure'n de la festa el màxim de suc possible. Tothom que hi posi la voluntat que vulgui.

La Festa Major, malgrat hom la titlli de tradicional, conservadora, clàssica, carrinclona, millorable, antipopular, intrascendent o amb tota la tirallonga d'adjectius que es vulgui, encara malgrat tot i pel damunt de tot és la Festa Major del nostre poble. Els qui sentiu aquest guspireig interior d'ésser de poble hauríeu d'estar ufanosos de poder gaudir encara de les beutats de la festa.

Malgrat la discrepància tàcita que hi ha a tort i a dret sobre el tema, la festa Major té encara un pés específic inevitable en la vida del nostre poble. Cada any la Festa Major madura un xic més. Tot arribarà.

Com déiem, a Sarrià les Festes Majors sempre han estat un trencaclosques i un batibull de primer ordre. Sempre apareixen els inacabables memorials de greuges, els caps que nolliguem, els ets i uts i les crfiques profundes al respecte. D'alguna manera això és lògic que passi i pot ésser indicatiu d'una voluntat ferma de treball, de superació, de ganes de no tirar la casa per la finestra. (Cosa que vam estar a punt de veure l'any passat en l'organització de la festa de Sarrià de Baix). No, amics meus, no cal tirar la festa daltabaix de la finestra. Enguany ja hem superat el tràngol: tornem a tenir Festa Major. És important tenir-la novament, no? Pau i que duri, que es sol dir en català. Ja ho saben els acèrrims veïns festejadors, abonant el refotut i inevitable abonament festívol, Sant Pere canta, tanseval.

Apa, doncs, a no empenyar-nos, a no treure'ns els drapets bruts de l'un a l'altre i a ballar, a ballar molt. Bona festa sarrianencs!

DIRECCIÓ

Consell d'Edició

REDACCIÓ

Narcís Casassa

Fidel Rincón

Narcís Baix

Josep Cros

Quim Rodríguez

Nicolau Pichardo

Josep Bou

Assumpció Vila

Joan Pallas

Josep Brugada

Raimunda Coll

Maties Martí

EDITEN

Unió Esportiva Sarrià

A.V. Pla de l'Horta

A.V. Sarrià de Dalt

A.V. Sarrià de Ter

A.V. Pont Major

Consell Municipal de Sarrià

COORDINACIÓ

Guillem Ramos i Cata

IMPRESSIÓ

Impremta Pagès

Tipografia-Offset

Tel. 42 01 07 - Anglès

Diposit Legal: Gi. n.º 2-1980

La Revista POBLE arriba a totes les Entitats, tant socials com comercials, llur col·laboració. No es fa responsable de les opinions dels seus col·laboradors

Informe

REPERCUSSIONS DE LA GUERRA DEL FRANCÈS A SARRIÀ EN EL PERÍODE DE 1808-1810

INTRODUCCIÓ

El present treball que té a bé publicar-me la Revista, no pretén ésser més que una aproximació històrica del que fóren les repercussions de la Guerra del Francès en el nostre poble de Sarrià. Sarrià per la poca transcendència política que tenia aleshores —un poble estrictament rural i agrícola— no ha deixat vestigis manuscrits per tal de saber com s'esdevingueren els fets de l'èxode de sarrianencs cap a Girona, un cop entrats els

napoleònides al poble. He d'assenyalar que els vestigis manuscrits que posseïm són escassíssims; d'altra banda sempre ens resta la possibilitat que ens sorgeixi informació d'altres fonts, esperem que sigui així.

En el present treball sóc conscient de què he caigut un xic en una explicació agosarada i tendenciosa, més a palesar batalletes que a reflectir fidedignament fets his-

tòrics. Ja ho he dit, els recursos són precaris, la informació m'ha vingut donada per una bibliografia poc científica, carrinclona i antiquada dels fets. Paral·lelament a això, qui vulgui escorcollar més en el tema hi ha una bibliografia i uns treballs excel·lents que estudien amb profunditat i rigor aquest tema tan apassionant de la història de Catalunya, la Guerra contra Napoleó: la Guerra del Francès. (1).

PRELUDI DE GUERRA, L'ANY 1808

El dia 9 de febrer de l'any 1808 les tropes de l'exèrcit francès comandades pel general Philippe Guillaume Duhesme van passar la frontera per tal de donar compliment a un dels grans projectes de l'emperador Napoleó: el de fer-se amo del Principat de Catalunya i de les terres de l'Estat Espanyol. Napoleó amb la coneguda excusa de conquerir Portugal s'infiltrà meravellosament en les terres de més enllà dels Pirineus.

A partir d'aquest moment en el qual els exèrcits napoleònics creuaren els Pirineus, començà l'ocupació francesa en terres catalanes. Justament això s'esdevingué el dia 10 de febrer de l'any 1808, dia en què l'esmentat general Duhesme arribà amb les seves tropes a la ciutat per tal de tantejar el terreny.

En aquest punt i en aquestes circumstàncies el destí del poble de Sarrià i el de llurs habitants era predestinat a un imminent desori i

a la plena ocupació. La situació de Sarrià era, com ho fou per anteriors esdeveniments històrics, un indret clau i estratègic. Sarrià més que cap dels pobles de les nostres comarques patí les conseqüències de la dominació napoleònica.

Els habitants de Sarrià, veient les clares intencions de les tropes franceses i observant amb llurs propis ulls el continuat atrafegament de columnes de soldats que s'obrien pas cap a la ciutat, no els quedà més remei, al cap d'uns dies, que posar-se sota les ordres de les primeres autoritats de la ciutat. Fins que no hagueren passat uns dies d'ençà de l'entrada dels francesos a Girona, els sarrianencs no estigueren a les ordres del governador de la ciutat que aleshores era el mariscal Mendoza.

ELS PRIMERS ENFRONTAMENTS

Els gironins decidiren aixecar-se contra l'exèrcit invasor el 5 de juny de 1808. Els dies 20 i 21 de

juny tingueren lloc els primers enfrontaments entre els francesos i els gironins. Foren enfrontaments seriosos, però encara no podem parlar d'assetjament. Després d'aquestes escomeses el general Duhesme decidí posposar l'assetjament fins dies més tard. Duhesme es retirà a Barcelona.

El veritable primer setge no començà fins el dia 22 de juliol de 1808. Efectivament, en aquesta data els francesos tornaren a fer acte de presència davant les muralles de la ciutat, els francesos provenien de Barcelona, disposats a formalitzar l'atac.

En aquests moments, doncs, el general Duhesme estava plenament decidit a assetjar la ciutat de Girona si no li era formalitzada la capitulació. El primer setge començà el 22 de juliol de 1808.

Sarrià romania mentrestant en mans dels exèrcits invasors, els entorns del poble eren a l'absoluta mercè de les tropes napoleòniques. Duhesme voltà àmpliament la ciutat; tanmateix el poble de Sarrià fou el quarter general de

l'esmentat capitost dels francesos. Vegem per a corroborar això que diem un text de la "Història militar de Gerona" de Guillermo Minalí:

"El dia 20 de julio el general Duhesme que se habia retirado a Barcelona, volvió a presentarse delante de Gerona con una división de su ejército de 9 a 10 mil hombres, con el objeto de apoderarse de ella mediante un sitio formal; a cuyo efecto sus tropas ocupaban los pueblos de Palau, Salt, Santa Eugenia, Sarrià, Puente Mayor, Campdurá y la ermita de San Miguel. Hizo venir de la plaza de San Fernando la artillería del sitio, las municiones y todo lo demás necesario para las obras de ataque, bajo una escolta de una Brigada de Infantería y caballería se acuarteló en Sarrià; el dia 21 una partida de descubierta halló un pliego dirigido al gobernador de la plaza lo llevó inmediatamente a la Junta, en él pedía el General Duhesme al gobernador, que les entregase la plaza y sus fuertes, haciéndole responsable de las resultas en el caso de no quererlo hacer y amenazando quemar la ciudad con mistos incendiarios y pasar la guarnición a cuchillo"

El poble de Sarrià era totalment dominat pels exèrcits francesos. Els habitants del poble eren òbviament a defensar la ciutat, hom havia abandonat les seves llars, àdhuc les cases de pagès dels disseminats. La sort del poble de Sarrià no era altra en aquells moments que el saqueig i la desolació.

El poble situat com està i ha estat en una zona sumament estratègica i de pas obligat, no tingué més remei que fugir desorbitadament a la ciutat. La mateixa església parroquial de Sarrià de Baix en la qual feia pocs anys que s'hi havia celebrat la primera missa (25 de desembre de 1805) fou convertida en el magatzem d'intendència dels francesos que manava Duhesme. (2) La destrucció de l'edifici religiós seria del tot evident.

RETIRADA I FI DEL PRIMER SETGE

Els francesos es retiraren de Girona en veure's immersos en la resistència que oposaven els gironins. Altrament coincidí la retirada de tropes de Girona amb les derrotes que en aquells moments patí el gran Napoleó. El general

Duhesme decidí novament allunyar-se de Girona durant un llarg període de temps, uns vuit mesos aproximadament. Quan els francesos s'haguéren retirat definitivament, els gironins es reorganitzaren. Al mateix temps, aquests, d'encà l'u de febrer de 1809 coneguéren el seu nou governador. El governador que menaria Girona i els gironins a la lluita suïcida: El General Alvarez de Castro.

Hem de creure que en aquest lapse de temps que va des de l'acabament del primer setge fins que les tropes franceses tornaren a fer acte de presència, els habitants de Sarrià tornaren al poble. Podem aventurar-nos a dir que en aquest espai de temps els sarrianencs tornaren a refer les malifetes ocorregudes en llurs cases i propietats. En certa manera el poble tornà a la calma i a una certa tranquil·litat.

De tota manera el poble no romangué desamparat, s'accentuaren les vigilàncies i es formaren baluards arreu de les rodalies per tal d'estar a l'aguait. Altrament es constituïren uns bàndols de somatents i miquelets, els quals tenien per missió desnonar qualsevol comboi francès que gosés passar pel poble o voltants.

"Sens interrupció treballaven en perfeccionar més i més les fortalces; las torres y los forts y la Plaça, tiravan magranas de foch y balas rasas a Sarrià, a Pont Major, a todas las obras de l'enemich, a las colladas, que els donaven pas y a las columnas que atravessavan d'un cantó a l'altra". (3)

(3) *"Tots los somatents del Ampurdá havian acudit prop de Girona y ara els uns y ara els altres, no passava dia sens escopetejarse ab los destacaments francesos, axò quan no eran prou ardits, que ho eràn sovint, pera caure dessorbre llurs guardias y retents, posant l'alarma en tots los campaments. Los comallars y fondalades de més enllà de Montagut y Sant Medir presenciaven casi cada dia aquelles lluites que sempre dexaven presar els cops: y axò feya que les comunicacions ab França estessin molt sovint interrompudes y que els comboys necessitessin columnes per escolta"*.

EL SEGON I DARRER GRAN SETGE: SARRIÀ NOVAMENT ABANDONAT

A primers de maig de 1809 els francesos reagrupats en el castell de Medinyà i en les rodalies d'aquest, s'estaven tornant a preparar per tal d'escometre definitivament Girona en un darrer gran setge. En aquesta ocasió una divisió del comte Reille que pertanyia a un cos de l'exèrcit francès, el qual operava en el Principat de Catalunya sota el comandament del general de divisió Gouvion-Saint-Cyr, (destacament militar) es disposava a realitzar l'atac. Era la matinada del 5 de maig de 1809. Els francesos avançaven per la Costa Roja cap al castell de Montagut. El castell de Montagut,

que era degudament vigilat per un escamot de somatents, foren passats llurs defensors a punta de banyoneta la mateixa nit. Els napoleònics dominaven Sarrià per l'altura de la muntanya de Montagut. Sarrià en aquells moments es trobava sota el comandament dels exèrcits espanyols.

"Durante este movimiento, avanzó de Sarrià una tropa de tiradores Españoles que se formó en una estensa línea, en frente de la 1.ª brigada, rompiendo un fuego a muy larga distancia sobre ésta, al mismo tiempo tiró un cañón español desde la orilla del río sobre nuestra izquierda que tenía al frente, aunque sin el menor resultado. En este estado se adelantó nuestra caballería y artilleros, lo que intimidó a los Españoles que se retiraron al instante á Sarrià, la artillería cañoneó e hizo desocupar al pueblo; viéndose como la gente huía de Puente Mayor hacia a Gerona retirándose tambien la artillería de los Españoles."

El batallón de infantería ligera colocado sobre el flanco izquierdo entró en Sarrià formando en columna tocando las cajas; se encontró el lugar abandonado. Nuestras piezas hicieron enseguida fuego a Puente Mayor, el que fue al instante ocupado por nuestra infantería ligera, del mismo modo que en Sarrià. El enemigo colocó su artillería sobre la calzada cerca del almacén de pólvora y continuó tirando sobre la nuestra que se estableció inmediata a la Iglesia de este último pueblo..." (4).

L'exèrcit espanyol alertat de l'avenç de les tropes franceses havia pres posicions fins l'altura del poble de Sarrià, la plana i l'accés per creuar el Ter. La resistència era inútil, com hem vist els espanyols eren obligats pels francesos a retrocedir. A la fi foren obligats a reagrupar-se en l'interior de les muralles.

"El enemigo se contentaba con bombardear sin cesar nuestro campo, arrojar granadas a Puente Mayor, Sarrià y a cualquiera tropa, que atravesase el llano entre este pueblo y el de San Medir". (5)

En dies posteriors els francesos esclafaren les tropes espanyoles. Els francesos prengueren també tots els baluards dels encontorns de Girona, àdhuc el mateix castell de Monjuïc.

El dia 13 d'agost de 1809 el General Verdier que havia rellevat el comte Reille en el comandament de les tropes franceses, instal·là el seu quarter general de Sant Medir al poble de Sarrià. Sarrià era aleshores altra volta en domini dels francesos.

SOMATENTS I MIQUELETS

Les bandes de Miquelets i Somatents que romanien fora de la ciutat dominant la situació en les muntanyes properes, crearen més d'un maldecap i més d'una mort inesperada a les tropes franceses que romanien acampades en els rodals de la ciutat. Dos noms coneguts d'aquestes bandes eren els dels capitosos d'escamot Clarós i el capellà Mn. Rovira:

"Mientras tals cosas succehient en lo pla de Girona entre set y vuit del matí la divisió de Wesfalia qui aguardava'l camp desde Montagut fins el Ter y qui per la marxa de tanta tropa havia cuvert las guardias de la trinxera, fou atacada pel mitx y pels costats per axam de miqueletes y somatents, manats pel coronael Clarós y el doctor Rovira. Son general fou mort per un cop de sable per un miquelet, y'ls alamanys no tingueren més remei que retirarse a Sarrià". (6)

Aquests somatents, com hem vist, provocaren en més d'una ocasió sorpreses als francesos. Tal fou la crispació dels francesos envers aquèsts bàndols que actua-ven per sorpresa que el general ordenà mesures serveríssimes al respecte:

El guerriller Joan Clarós, dibuix de J. Serra (gravat de la *Historia de la guerra de la Independencia* d'Adolf Blanch)

"En decembre, le général ordonnait des recherches rigoureuses au village de Sarrià, accusé d'être "le repaire des bandes de brigands" et promettait désormais, aux dépens des villages, une prime pour chaque capture: "Tout soldat qui arrêtera un brigand reconnu comme tel recevra une imdennité de douze francs, payable dans les vingt-quatre heures. Cette dépense sera suportée par la commune où le brigand aura été arrête, les communes étant définitivement déclarées responsables des délits qui se commettent chez elles." (7).

A finals de setembre de 1809 la sort de Girona era pràcticament decidida. El terreny era, malgrat els sometents i llurs escomeses, completament bloquejat per les manobres de les nombroses tropes franceses.

A mitjans del mes d'octubre d'aquest mateix any 1809 es presentà a Girona el Mariscal Augereau, Duc de Castiglioni. Aquest venia decidit a demanar una vegada per totes la capitulació als gironins. Resistir en aquells moments i en aquelles circumstàncies era una veritable bogeria. Els gironins per això no estaven disposats a capitular, els havien ficat en llurs obcecades testes la màxima de... "Per Ferran VII, o vèncer o morir".

El mariscal Augereau en veure que els gironins no accedien a la seva proposició va ordenar esclafar la ciutat. Girona fou bombardejada incansablement fins a primers de desembre del mateix any 1809. La resistència esdevingué inútil. El dia 10 de desembre d'aquell any Girona presentà la capitulació. Blas de Fournàs fou l'encarregat de fer-la a mans al General Augereau.

CLOENDA

A partir de la data de la capitulació de la ciutat de Girona assistim a un capítol sumament interessant. Entrem plenament en les dates històriques en les quals els francesos es feren càrrec del govern de la ciutat. En aquest període de temps en el qual els francesos establiren llur política caldria veure quina era la situació

en què es veié el nostre poble, els seus habitants, el seu ajuntament. Malauradament no posem detalls manuscrits per tal de donar raó fefaent del que s'esdevingué després del darrer assetjament a la ciutat. De moment, com deiem, ens cal deturar ací en aquesta data del 10 de desembre de 1809 el nostre intent de reconstrucció dels fets històrics succeïts en el nostre poble. Més endavant, en poste-

riors intents ens proposarem seguir l'envitricollat escoroll de dades i fets del període històric de la Guerra del Francès i les repercussions que aquesta tingué en el nostre poble.

**JOSEP BRUGADA i
GUTIERREZ-RAVE**

NOTES:

(1) Per tal de tenir una més àmplia i més exhaustiva informació dels esdeveniments històrics d'aquesta època a Girona i a Catalunya, hem de tenir present en tot moment dos prestigiosos treballs. En primer lloc hem d'esmentar l'estudi que sobre l'època va fer el professor gironí LLUIS M.ª DE PUIG i OLIVER, presentat i editat amb el títol de "**Girona Francesa 1812-1814**". Tanmateix i a nivell de Principat de Catalunya hem d'assenyalar una altra lectura obligada del tema. Es tracta del llibre de JOAN MERCADER i RIBA, "**Catalunya i L'Imperi Napoleònic**". Tampoc podem oblidar els estudis que sobre l'època va fer CARLES RAHOLA.

(2) Veure "**Sarrià y su templo parroquial**" breves apuntes històrics. Imprès a Sarrià de Ter l'any 1959.

(3) VICTOR GEBHARDT "**Lo siti de Girona en lo any 1809**" Barcelona, Impremta de Celestí Verdagué, 1868 (pàg. 19-20)

(4) Text extret del **Diario del Sitio de Gerona** ocurrido en el año 1809, escrito en alemán por A.W. BUCHER Capitán Westfaliense del ejército sitiador traducido al español por D. GASPAR DURVELL, Ayudante general del estado mayor de los Reales ejércitos de España.

(5) Idem nota 4

(6) Ob. Cit. Víctor Gebhardt.

(7) PIERRER CONARD **Napoleón et la Catalogne 1808-1809**, Paris 1910. Capítol-VI. Les mesures de sureté et la Police du gouvernement improvisé.

Al desembre, el general va ordenar escorcolls rigorosos en la vila de Sarrià, acusada d'ésser un "cau de bandes de bandolers", i prometé per endavant a càrrec dels poblets, una prima per cada captura: "Tot soldat que detingui un bandoler reconegut com a tal percebrà una indemnització de dotze francs, pagables en vint-i-quatre hores. Aquesta despesa serà abonada per les comunes quedant aquestes definitivament responsables dels delictes que es cometin en llurs termes.

MILITARS FRANCESOS QUE EN LLURS MANIOBRES I ESTABLIMENT TINGUEREN RELACIÓ A SARRIÀ

Duhesme, Philippe Guillaume. (Bourg-neuf, Borgonya 1766-Genappe, Brabant 1815). Militar francès i comte de Duhesme. Ascendit a general el 1794 es destacà en les campanyes de la Vendée i d'Itàlia. Per ordre de Napoleó, el febrer de 1808 entrà al Principat de Catalunya al davant de l'exèrcit anomenat cos d'Observació del Pirineu Oriental. A Barcelona ocupà per sorpresa la Ciutadella i Monjuïc; quan esclatà la revolta antifrancesa (maig de 1808) dirigí les operacions per tal de sofocar-la al Principat: Schwartz sofrí les greus derrotes del Bruc i Chabran fracassà a Tarragona; ell dirigí personalment dues temptatives d'apoderar-se de Girona, també fracassades.

Saint-Cyr, Laurent de Gouvion. (Toul, Lorena 1764 - Ieras, Provença 1830) Militar francès. Era Marquès de Gouvion Saint-Cyr. Lluità com a voluntari en les guerres de la Revolució francesa i, al servei de Napoleó, a Itàlia. Fou ambaixador francès a Madrid (1801) i lluità a Prússia (1806-1807). El 1808 fou nomenat general en cap setè de l'exèrcit napoleònic a Catalunya, on anà a apuntalar la vacil·lant ocupació francesa.

El maig de 1809 inicià el tercer setge de Girona, però la manca d'èxit i els fracassos anteriors feren que Napoleó el substiués pel mariscal Augereau (estiu de 1809).

Reille, Honoré Charles de (Antfobol, Provença 1775 - París 1860) Militar francès. En 1803 ascendí a general i fou ajudant de camp de Napoleó, que ell el creà comte de Reille. El 1808 penetrà a Catalunya amb les forces franceses i participà sense èxit al segon setge de Girona.

(G.E.C.)

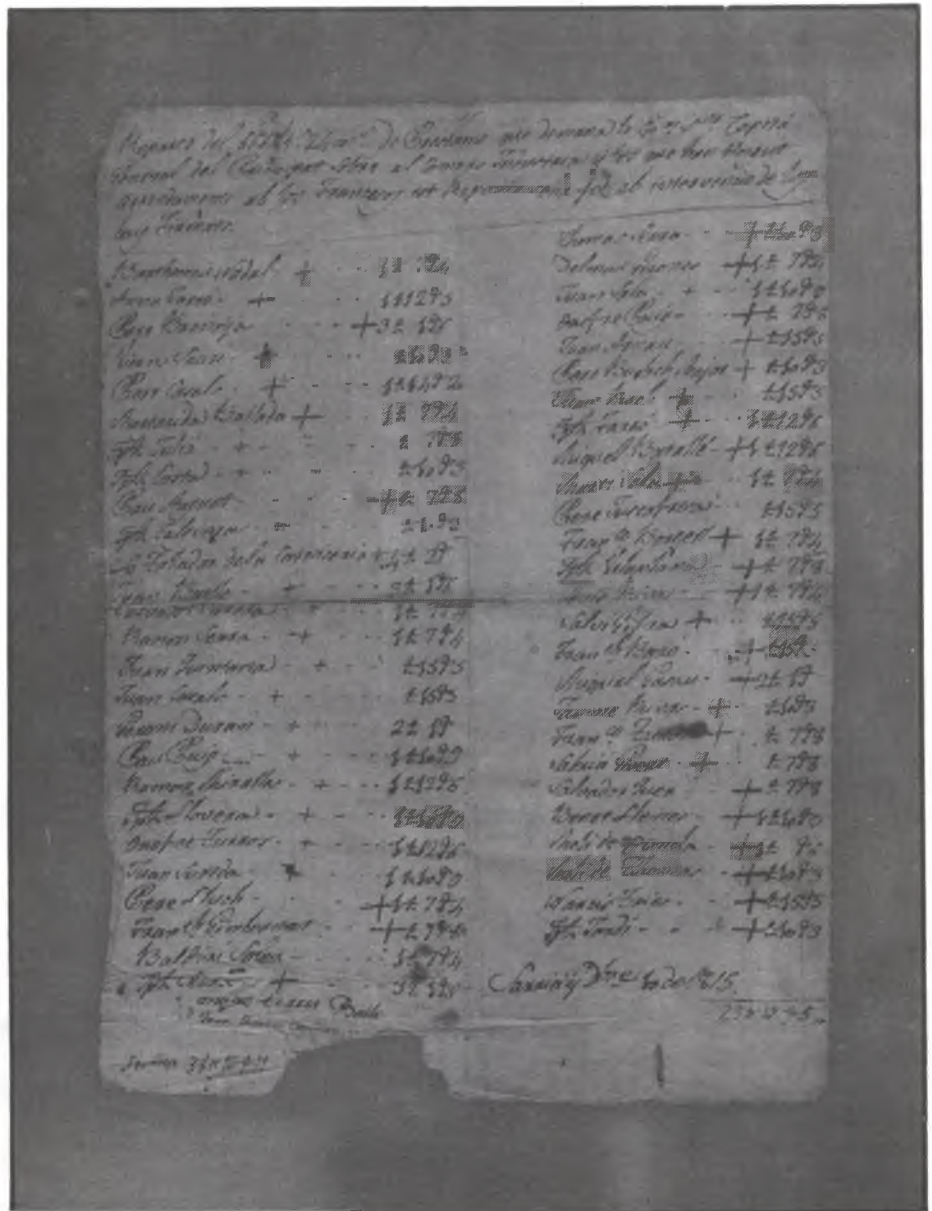
APÈNDIX

De les moltes recerques que hem tingut a bé realitzar en el recent recuperat ARXIU MUNICIPAL DE SARRIÀ hem trobat un document el qual fa referència a aquesta època de la Guerra del Francès. El document en qüestió és una llista d'habitants del poble sarrianenc els quals consta que efectuaren uns pagaments al Capità General del Principat de Catalunya. El Capità General del Principat era aleshores (1815) Francesc Copons i Navia.

El document de l'Arxiu és datat el 10 de desembre de 1815, el pagament de l'esmentat impost era degut a una sèrie d'arrendaments que els sarrianencs van tenir a bé efectuar als francesos.

Actualment s'està treballant en les tasques d'ordenació i classificació de documents del nostre ARXIU MUNICIPAL DE SARRIÀ. Els papers que es conserven a l'arxiu són de dates històriques realment recents (d'ençà els inicis del segle XIX). Des d'aquesta nota vull agrair públicament el valuós treball d'ordenació i neteja de documents que ha dut a terme aquest estiu en JOAQUIM PALAHI; la seva aportació als treballs de l'arxiu són de primer ordre.

J.B.

Consell Municipal

LES NORMES URBANÍSTIQUES DE LA GENERALITAT I EL PLA GENERAL D'URBANISME DE SARRIÀ

No és pas la primera vegada que escric al respecte del Pla General d'Urbanisme de Sarrià, ja he comentat anteriorment la necessitat d'una congelació temporal del creixement de Sarrià fins a la reordenació definitiva. Hem patit congelacions de llicències durant un període de dos anys en alguns sectors de Sarrià. Hem aplicat el Pla General de l'any 1971, després hem aplicat el de l'any 55, hem tingut un període sense cap norma general urbanística. Per fi, a mitjans del mes de Juliol gaudíem d'una via d'aplicació urbanística que ens permetrà descongelar el creixement de Sarrià encara que és lluny de ser del nostre grat.

Què ha passat?, on som?, què podem fer i no fer?; aquests són els interrogants que m'agradaria poder resoldre i aclarir. I a fe que no és una tasca fàcil amb l'enrevessat que s'ha tornat el tema.

L'última vegada que escrivia del tema, cap a darrers de l'any passat, deia que ja teníem elaborat l'adaptació del Pla General a

Sarrià, i que totes les directrius s'havien fet sota el nostre control i la nostra concepció del què ha de ser Sarrià poble. Doncs bé, el Pla General que adaptàvem, el redactat a l'any 71, fou anul·lat pel tribunal Suprem, arrel d'un contenciós presentat per un arquitecte, just quan l'adaptació s'acabava de fer: dos anys de treball enlaire. Aquest fet va comportar la vigència automàtica del Pla General d'Urbanisme de l'any 55. I això fou tota una catàstrofe tant per Sarrià com per tota l'aglomeració de Girona. Penseu que a Sarrià només es contemplava el carrer Major i el seu eixampla, no hi havia ni l'autopista, ni tan sols l'autovia. La decisió del Tribunal Suprem ens traslladava automàticament a la prehistòria de l'urbanisme actual, als fonaments del poble tal com és ara. Davant aquesta perspectiva fou urgent declarar també nul el Pla 55 i redactar unes Normes Subsidiàries d'urbanisme que permetessin provisionalment el creixement de Girona aglomeració fins l'aprovació del Nou Pla General.

Les Normes urbanístiques han estat redactades per la Generalitat en 6 mesos en lloc de 2 com s'havia promès d'entrada, fet comprensible donada la complexitat de l'estudi per una gent que no coneixia el terreny de la vora.

Fins aquí la història dels fets fins la sortida de les Normes tan esperades.

I una vegada conegudes aquestes no és pas que l'enrenou s'hagi aturat. Ni ho estarà tampoc fins l'aprovació definitiva del Nou Pla General d'aquí a dos anys. S'han queixat els promotors immobiliaris (cosa força normal en tots els Plans), però també els petits propietaris, l'Ajuntament de Girona, el Consell Municipal de Sarrià, el Consell Municipal de Salt, l'Ajuntament de Sant Julià de Ramis i tot un reguitzell d'entitats.

Per què han esdevingut tan impopulars les Normes Subsidiàries? Crec que no és pas per la mateixa raó per a tothom.

La primera raó consisteix en el fet de què les Normes esdevenen una autèntica modernització de la política urbanística, el fi de la disbauxa, la concepció racional d'una ciutat, i això xoca amb els interessos dels promotors i amb el de les immobiliàries que veuen com s'els hi acaba l'especulació, la terra de fer pipes d'un sector que té per treball la facilitat de finançament.

La segona raó vé donada per l'aplicació d'aquest model de societat al cas concret de l'aglomeració de Girona, doncs aquesta xoca, a més dels soferts promotors, amb la problemàtica d'amplis sectors de cases, fins i tot de pobles sencers als quals s'els obliga a oblidar, rectificar solucions i projectes àdhuc històrics.

de tota la comunitat de referència. L'aplicació és feta per un grup de treball que no s'ha desplaçat sobre el terreny (ho diguem nosaltres que com a Consell no els hem vist mai), que ha treballat amb plànols desfassats, amb criteris urbanístics propis de l'aglomeració de Barcelona i, quan no, propis d'un folklorisme també propi a Barcelona. I, per fi, més greu encara, redactat per un grup que desco-neix la gestió municipal.

Amb això vull dir que crec que les Normes contenen intel·ligència en la definició dels diferents espais urbanístics, però que l'aplicació al cas concret de Sarrià constitueix un clar, i greu, fet centralista del que tants anys ens queixàvem de Madrid. Constitueix una imposició de criteris urbanístics per sobre de projectes col·lectius i per sobre de realitats existents.

Per exemple, es traça una xarxa viària a tot el Pla de l'Horta propi d'un Barcelona, oblidant que Sarrià tindrà un màxim de 10.000 habitants i de què en aquell sector l'aglomeració no serà superior a 5.000.

Es resol el problema de l'auto-via adoptant una solució que nosaltres proposàvem ara fa dos anys i que vàrem oblidar en el curs de la vintena de reunions que hem tingut al respecte. La solució, per la manera que és presentada, augmenta la perillositat de l'auto-via.

Obliden que hi ha un carrer obert, el Josep Pallach, que hi ha una zona municipal al riu destinada a zona esportiva i de serveis, i opten per deixar la zona del riu com a horts, declarant el mateix carrer del riu com a zona verda.

Declaren zona verda la zona de l'interior del trèbol, copiant el mateix Pla 71 pel fet de l'afectació de l'autopista, quan al costat mateix copien la solució presentada per nosaltres de reducció d'aquesta línia, actuant així amb completa incoherència i desconeixent les solucions trobades conjuntament amb Autopistes S.A.

Mantenen recte el carrer de Les Lloses, oblidant la nostra solució de desviar-lo cap el pont sota l'accés, i en canvi ells mouen el pont perquè el carrer quedi ben aliniat, fet completament impossible de realitzar. Obliden també que el carrer ja s'està urbanitzant.

Suprimeixen les zones verdes en el cas urbà i en canvi en planten una d'enorme al Pla industrial d'en Xunclà, la compra de la qual representaria per Sarrià cap a 100.000.000 de pessetes.

En fi, totes les Normes són plenes de petits problemes com aquests que fan que en el mateix moment d'aplicar-les ja són impossibles de seguir, trencant tot el respecte que s'ha de tenir per una eina com aquesta.

Les zones urbanes, a on es pot construir són aquestes: tot el casc antic i eixampla, de l'autovia fins al riu; la major part del Pla dels Vinyers, si bé una part requereix la redacció d'un Pla especial; un troç del Pla de La Rasa; al Grup de Sarrià de Dalt, en la zona industrial del Pla d'en Xunclà, en tota la zona industrial que va de l'autovia al riu fins l'accés de l'autopista, la carretera de Sarrià de Dalt que té una zona industrial i una altra urbana.

El Carrer Major és definit com a **Casal Rural** que dóna les següents condicions d'edificació:

*Profunditat màxima edificable mitjana de les edificacions adjacents. En cap cas la profunditat superarà els 16 metres. En planta baixa es permet fins a 20 m.

*L'alçada serà el promig existent. Dins d'aquesta la distribució en pisos resta lliure.

*Façana mínima 6'50 metres. Per sota d'aquesta façana sols s'admet una vivenda en les plantes pis.

El sector Firal I és definit com **Eixampla suburbà:**

*Les alçades depenen de l'amplada dels carrers. En la majoria d'aquest sector (de 8 a 12 metres) hi correspon una alçada màxima de 12 metres, doncs planta baixa més 3 plantes pis.

*La profunditat edificable resultarà de traçar una figura anàloga a la de l'illa i que correspongui al 40% del total d'aquesta.

*La façana mínima és de 6'50 metres, tret de casos especials en els que es permet arribar a 4'5 metres.

El sector Firal II, els Vinyers, el sector edificable baix de La Rasa i el sector urbà de la carretera de Sarrià de Dalt és definit com **Residencial suburbà:**

*L'índex d'intensitat d'edificació sobre parcel·la és de 0'70 m²/m.²

*La parcel·la tindrà una superfície mínima de 150 metres quadrats quan es tracti d'edificacions en filera i de 200 metres quadrats quan siguin aïllades.

*La parcel·la tindrà una façana mínima de 12 metres quan es tracti d'edificació aïllada i de 7 metres en filera.

*L'ocupació de l'edificació en planta baixa serà com a màxim d'un 50%.

*L'alçada reguladora es fixa en planta baixa i pis.

El sector del Grup de Sarrià de

Dalt és definit com **Ciutat jardí subzona I:**

*L'índex d'intensitat d'edificació sobre parcel·la és de 0'60 m²/m²

*Superfície mínima de la parcel·la: 250 m.

*Façana mínima de la parcel·la: 12 m.

*Ocupació 40%.

*Alçada màxima 7 metres, corresponent a planta baixa més una planta pis.

*Es permet l'edificació auxiliar ocupant un màxim del 4% de la superfície màxima, amb una alçada màxima de 3'30 metres.

La zona del carrer Major al riú és definida com a **horts**.

La zona del Pla de La Rasa que no són urbanes, així com les del Pla de l'Horta, els horts de Sarrià de Dalt, el camp dels socs i el sector industrial que va de l'Alfrisa a Girona, es defineixen com urbanitzables, que vol dir que per poder-hi edificar i desenvolupar s'hauran de redactar els corresponents Plans Parcials. Les Normes determinen, però, les xarxes viàries bàsiques, equipaments comunitaris, la densitat màxima admesa d'habitatges per hectàrea, les reserves de sòl per dotacions i jardins, així com l'aprofitament mitjà de cada sector.

La zona verda de la muntanya es defineix com **sòl rústec**:

*És pròpi del sòl destinat a aprofitament agrícola.

*Per cada extensió mínima de finca a efectes edificables s'admet una edificació de 1.000 m².

*El mínim de parcel·la admesa és de 12.000 m².

*Alçada màxima reguladora 9'5 m.

*L'ús és destinat al d'habitatge unifamiliar del treballador agrícola o vinculat a aquest i a instal·lacions industrials i emagatzematge, vinculades a la producció agrícola, forestal, avícola o altres derivats.

Crec que pot quedar aclarit a nivell de concepte com queda ordenat Sarrià provisionalment fins la redacció del nou Pla General, tasca que ja s'està realitzant i que, donada la complexitat de la mateixa, no estarà resolta fins d'aquí dos anys com a mínim.

Les normes defineixen encara moltes més coses com el destí dels sectors, la compatibilitat de les petites indústries i comerços i detalls de les edificacions. Per tot això demanem a tothom que estigui comprant o vulgui comprar

o vendre un terreny i fins i tot abans d'edificar-lo, que demanin informació a l'Ajuntament.

Actualment les normes ja són en vigència i el Consell ha presentat recurs per una vintena de punts en els quals estem en desacord.

El fet bo, però, és el que tenim una ordenació provisional i intel·ligent, que ens permet el desenvolupament de Sarrià i de tota la nostra política urbanística.

El fet ens vé aquests dies acompanyat amb les obres d'urbanització del Firal II, i, a punt de començar, les del Carrer Petit després de l'enderrocament de la casa, les de les aigües i clavagueres dels Vinyers i les d'urbanització de La Rasa.

Així mateix s'està executant la modificació semafòrica i vial de l'autovia que acabarà amb la divisió urbanística de Sarrià a més d'augmentar la seguretat del poble.

Tot plegat, junt amb el que encara hem de realitzar amb el pressupost de l'any 82, definirà una nova imatge de Sarrià, fruit d'una voluntat de canvi col·lectiva.

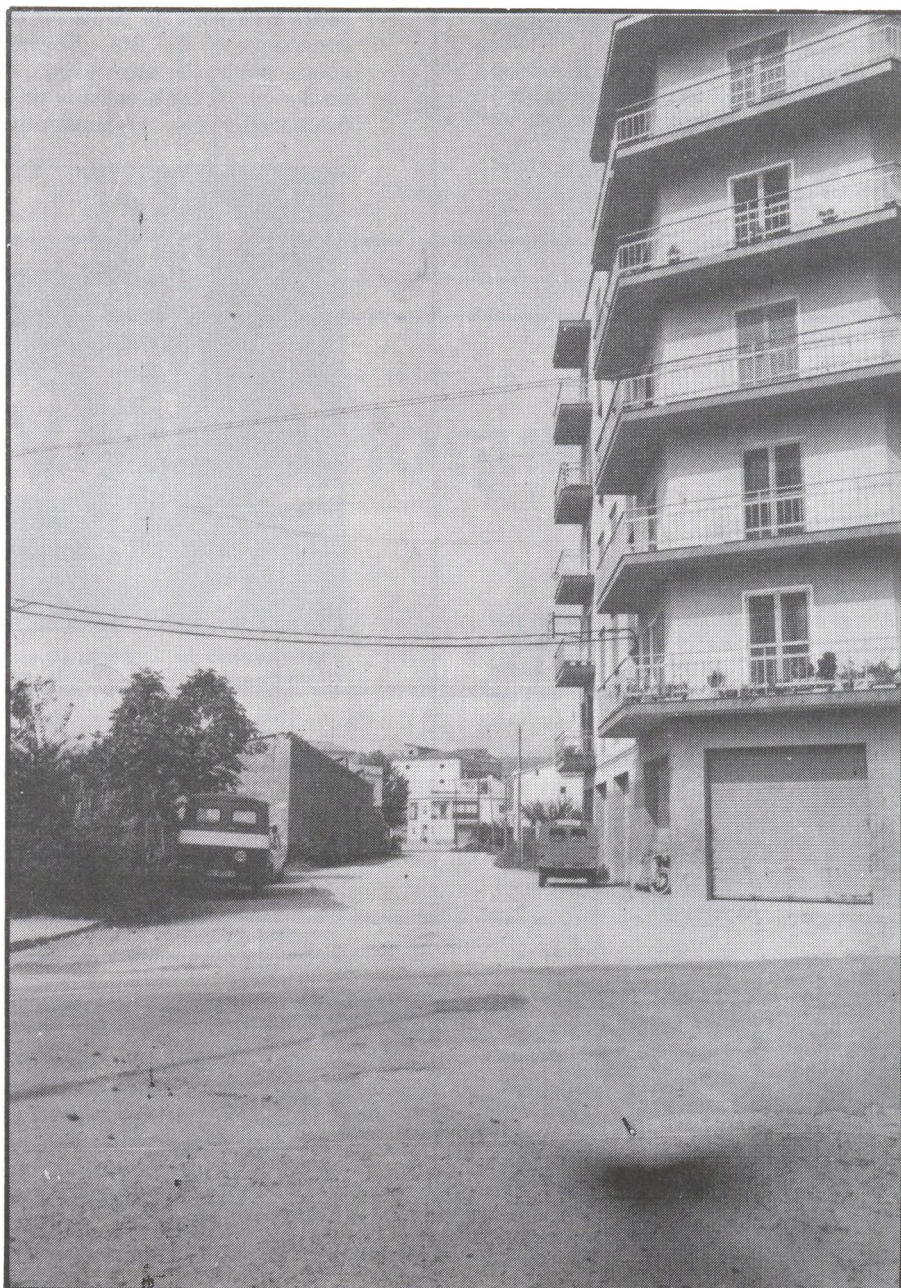
Aquesta és, doncs, la situació de l'Ordenació Urbanística a Sarrià:

— Amb més projectes i il·lustracions que no pas diners per a poder-les realitzar totes.

— Amb un planejament imposat per la Generalitat.

— Amb una via que segueix el nostre esquema polític del primer dia per a obtenir un poble digne de viure-hi.

JOAN VILA.

EXTRACTE DE LES RESOLUCIONS ADOPTADES PEL CONSELL MUNICIPAL DE SARRIÀ DE TER EN SESSIÓ PLENÀRIA CELEBRADA EL DIA 13 DE JULIOL DE 1981, A LA BIBLIOTECA MUNICIPAL DE SARRIÀ DE TER.

- S'aprova l'Acta de la sessió anterior de data 25 de juny de 1981.
- S'aprova el calendari de treball del Consell Municipal per aquest estiu.
- S'acorda sol·licitar valoració terrenys Pla de l'Horta.
- Es dona informació sobre les Normes Subsidiàries d'Urbanisme.
- Es dona informació sobre els projectes urbanístics que s'estan executant a Sarrià de Ter.
- Es dona informació sobre els actes programats per la comissió de Cultura per aquest estiu. Teatre, Casal, Colònies...
- S'acorda comunicar a les AA.VV. la necessitat de conservar el material i instal·lacions públiques efectuades recentment per aquest Consell.
- Es dona informació sobre la xarxa d'aigua potable i de les aigües no clorades al terme de Sarrià.
- Es dona informació sobre la creació d'una Comissió Municipal d'Esports i de la participació de les entitats de Sarrià.
- Es dona lectura a diverses notificacions rebudes.

PRESIDENT

Sr. Joaquim Rodriguez

CONSELLERS:

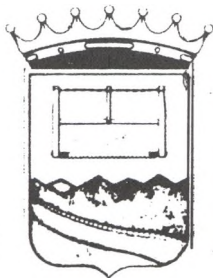
Sr. Jaume Masó
 Sr. Joan Vila.
 Sr. Jordi Batllori
 Sr. Matias Martí.
 Sr. Ernest Mach.
 Sr. Lluís Palahí
 Sr. Lluís Vendrell.

SECRETARI PD.

Sra. Raimunda Coll.

NOTA:

El text complet de l'acta de la sessió pot ésser consultat en el tauló d'anuncis i edictes del Consell Municipal de Sarrià de Ter.

Aniversari de l'annexió de Sta. Eugènia

Xerrada-col·loqui entorn dels pobles annexionats

GIRONA (De la nostra Redacció, per M.T.). — Ahir al capvespre, i organitzat per la revista "El Dimoni", tingué lloc als actuals col·legis de Sta. Eugènia, un acte en el qual s'intentaren d'analitzar els problemes més acuitants que actualment pateixen els nuclis urbans de Sta. Eugènia, Salt, Sarrià....

El motiu de l'acte era el de commemorar el 18è aniversari de l'annexió de Sta. Eugènia a Girona. S'intentà en el posterior col·loqui de donar una major empena a l'esperit de poble i el reconeixement de Sta. Eugènia com a poble. Per altra banda, es posà sobre la taula el tema de la descentralització administrativa

i la possible voluntat popular per decidir realment si es pot considerar com a poble o segueix formant part de Girona. La postura dels representants dels diferents consells o AA.VV. dels diferents nuclis afectats, era la de la formació de consells, integrats per tota mena d'associacions culturals, recreatives i esportives i la seva participació dins l'Ajuntament de Girona, que era defensada per Manel Mezquita, de la revista "El Dimoni", Quim Rodríguez, alcalde de Sarrià, R. Torramadé, de Salt, i D. López, de l'AA.VV. de Sta. Eugènia. Amb la presència i actuació directa del batlle de Girona, Sr. Quim Nadal, s'inicià a la fi dels respectius parlaments un interessant debat.

Santa Eugènia ha de deixar de ser un poble marginat, va dir Manel Mezquita (Foto Comalat).

PUNT
DIARI

Dimecres, 1 de juliol
de 1981

TELEFONS A RECORDAR

Consell Municipal de Sarrià de Ter . . .	20 72 68
Ajuntament de Girona-oficines	20 14 00
Policia Municipal Sarrià de Ter	20 29 29
Policia Municipal-Girona	20 45 26
Consultori Municipal de Sarrià	21 38 96
Centre E.G.B. de Sarrià de Dalt	21 33 75
Bombers	21 09 08
Ambulancies - Girona	21 50 50

Panaderia
Pastisseria

Cebriá

Pont Major, 35
Tel. 207235
GIRONA

BAR-RESTAURANT

CASA PILAR

Carrer Pont Major, 124 - GIRONA

Angel Vidal i Roqueta

Ctra. Mas Prat - Tel. 42 83 74
SANT GREGORI (Girona)

INSTAL·LACIONS I REPARACIONS D'AIGUA, GAS, ELECTRICITAT I CALEFACCIÓ.

PORTERS ELECTRONICS * REGATGE PER ASPERSIÓ.

JOSEP PLA i OLIVERAS

Avda. de França, 125 - Tel. 21 33 29
SARRIA DE DALT (Girona)

C/. Pare Coll, 4
GIRONA (Sant Narcís)

MATITZACIONS D'EN QUIM NADAL, BATLLE DE GIRONA

Benvolguts amics de POBLE i benvolguts amics del PONT MAJOR.

M'ha complagut molt la pàgina que heu publicat al darrer número de la revista amb el títol "Problemes de tota mena al Pont Major". No cal dir que tots són uns problemes reals, ben vius, que conec prou bé, sinó tots, la majoria. És un inventari ràpid d'allò que caldria anar fent per a convertir el PONT MAJOR en un barri més còmode, més habitable i més humà. I al Pont Major això és, segurament, més fàcil que a d'altres llocs perquè els déficits d'infraestructura no són tan brutals i perquè el tipus d'urbanisme que s'hi ha fet ha tendit a afavorir unes alçades i unes densitats que estan molt bé.

M'he permès de repassar la vostra llista i recollint la vostra referència final m'he permès d'esborrar unes quantes coses que estan ja fetes o van per molt bon camí de fer-se. Espero que encara al llarg d'aquest estiu es noti una bona empenta a tot el PONT MAJOR i que de cara a la propera tardor podrem gaudir d'unes quantes millores al sector.

Per altra banda voldria fer-vos observar que a la vostra llista hi ha una barreja de coses d'envergadura diversa, algunes realitzables de forma immediata i d'altres que cal tota una tasca de planejament. Cal, això sí, fer-se una idea global de la problemàtica i anar embestint aquells problemes més prementors. Hi ha també aquell tipus de problemes que no depenen directament de l'Ajuntament, si bé aquest és, en darrera instància, l'organisme representatiu que d'una manera més directa acull les reivindicacions populars i n'executa el màxim nombre possible, assumint sovint un paper subsidiari de l'estat que no li correspon.

Un POBLE i el seu entorn l'hem de fer entre tots i cal que tothom assumeixi el seu paper i les seves obligacions; per aquest motiu serem justament el màxim de rigorosos en les obres i llicències i mirarem de fer superar aquesta imatge que va deixar l'anterior Ajuntament de què el PONT MAJOR és un barri a mig fer. Hi ha moltes coses a mig fer o encara per fer. No les podrem fer totes de cop, però des de l'Ajun-

tament comptem amb la vostra col.laboració i comprensió per a començar a remoure un barri que estava des de feia temps adormit.

Agraïnt-vos que la vostra nota m'hagi permès de reflexionar sobre la tasca política i els problemes del Pont Major, espero que podrem seguir esborrant problemes. Fem-ho entre tots!

QUIM NADAL

PROBLEMES DE TOTA MENA AL PONT MAJOR

El juny del 1979, al cap de pocs dies de què el nou consistori obrigués possessió de l'Ajuntament de Girona, l'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DEL PONT MAJOR va adreçar llavors una mena de memorial de greuges. Passats dos anys, novament l'Associació s'ha adreçat a la primera autoritat municipal, detallant els problemes pendents, uns com a repetició del 79, lamentant no haver estat atesos i altres de nous, que augmenten els ja existents i que portem a sobre i patim "de tota la vida".

Són aquests:

1. — URBANISME
PLANEJAMENT URBANÍSTIC DEL PONT MAJOR.
al PLA PARCIAL SECTOR OEST.

Seleccions-Ecisa
Ojeestió viats, clavagueres, canal d'en Cases.
Suspènre edificació darrer bloc.
Naus industrials HOMS: ha d'esperar requalificació solars.

Zona presó i cementiri

Pavimentació inexistent a aquells carrers (Formentera, sotrotot)

Neteja riera Can Camaret, trop descobert
Acabar voreres no fetes.
Apercamet camions als laterals carretera, de qualsevol forma.

Arranjar pas i enllumenat sector davant fàbrica ombres Bredas-Vilaplana

Obrir carrer Formentera (fa tres anys l'altre Ajuntament ens va dir que creia ja estava fet).
Solars no edificats: tanques obligatòries.

ZONA VERDA camp de futbol:
Acabar-la d'una vegada

S'ha de deixar llist: estem esperant fa dos anys que acabin de fer els jardins de Podret, perquè de seguida faran als del Pont, etc.

Entrada pisos: prohibida a camions.
Obrir carrer Formentera fins a la plaça Església-Rufus.

di PLA PARCIAL SECTOR EST (existeix un avant projecte).

Passeig S. Joan Bosco: "Cunates" obstruïdes. Sense voreres.

Carrer de Can Camaret (Sant Jordi) Sense asfaltar, pols.

Solució des desviar el trànsit del casc vell del Pont, començant a Can Camaret i seguint al costat de la via.

Carrer Carme Gubert: sense asfaltar, ni tampoc voreres.

Carrer Vicens Bou: sense asfaltar, ni voreres.
Aquest carrer continua, després de les torres de Can Regàs, i uns quants veïns el varen obrir per accedir a casa seva per darrera.

No hi ha res previst, ni urbanitzat.
Carrer Dr. Rieta Piu: sense asfaltar, sense voreres. Es un camí de carros.

Corredor (C/r. Comel) Hi passa just un cotxe mitjà. Sense pavimentar.
S'hauria de començar a fer un estudi seriós de tot el conjunt.

PONT DE L'AIGUA: Vies del tren.
Forats de desaigna, no n'hi ha.

ENLLUMENAT des de fàbrica Bredas-Vilaplana a començament del carrer Pont Major.
Retols dels carrers en CATALA
CEMENTIRI: Aigua potable, hi manca Llum

2. — MEDI AMBIENT.

Pedres Rubau i Can Camaret. Revisar actuació Gas Girona: Seguretat dipòsits

Fàbrica Torres: Fums: pudor.
Canal d'en Cases: neteja, que no sigui la clavaguera a cel obert dels pisos de l'Ecisa, de la presó, de la fàbrica d'embotits, de les pedres artificials Sagres, etc. etc.

Obligat a Ecisa a una solució: depuradora, emissió fins al Ter o altra cosa.

Restes: Quesitió magatzem paper parraire Auladell, illa del Ter: Neteja. Tallada d'arbres, sense perjudicar ros.

3. — SANITAT I SERVEIS SOCIALS

Manca un dispensari, mínim per a posar injeccions
Població propera als tres mil habitants.

Situació actual guàrdia.
Casal del Jubilat.

Manca de locals adients.
Girona a l'alta mar

4. — SERVEIS PÚBLICS.

Planta escombraries: pas de camions futur per abocar
Neteja dels carrers.

AIGUA POTABLE: cantó dels números parells del C/ Pont major NO N'HI HA.

5. — GOVERN LOCAL.

Més vigilància dies de festa i vigílies. (Discoteques)
Que no vinguin pas només a posar multes, els guàrdies.

Seria bo que estiguessin una estona pel lloc, sobretot a l'hora de tancar.

6. — EDUCACIÓ I CULTURA.

Biblioteca, no n'hi ha. (Potser amb les escoles.)
Escola d'adults: Donar-li suport.

Festa dels Veïns.
Festa Major.
Cavalcada Reis 1982.

7. — ESPORTS.

Camp de futbol del PONTENC: enllestit per la propera temporada.
Pista plaça Església: reparar tota. Posar enllumenat (pals Ctra. Barcelona).

8. — ALTRES.

Pintar ratlles aparcament voreres.

AIGUA POTABLE: cantó números parells.

Senyor Alcalde: Esperem poder-ne esborrar uns quants!

AVPM

Sarrià de Dalt

LA FESTA MAJOR D'ENGUANY

S'apropa la nostra Festa, "LA FESTA MAJOR", i amb l'aspecte que estan agafant alguns carrers és ben cert que es nota, doncs ja han començat tot un sèrie de treballs a fi d'arranjar les herbes de les voreres i places. Hem tingut la sort que aquest any algú se'n ha preocupat seriosament. És ben bé que en el Consell hi faltava una persona de Sarrià de Dalt que, hi donés una empenta.

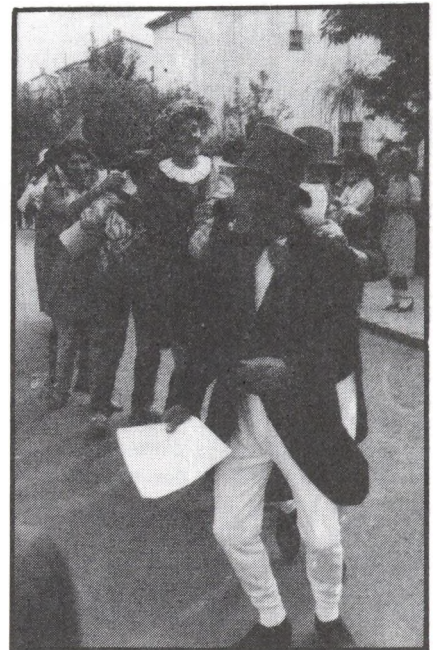
Recordem la Festa de l'any passat, la que per a molts de nosaltres va ésser una novetat al agafar un caire més popular que en anys anteriors.

Enguany es tracta de fer igual que la passada però amb unes variacions que ampliaran més el sentit de poble i de Festa Popular.

Ens sembla que pot ésser millor que us comentem un xic la nostra idea i comencem pel dissabte, amb les majorettes, els pallassos i la Marxa dels 15 Quilòmetres, que aquest any té el lloc de sortida a Sarrià de Dalt, davant les instal·lacions de la U.E.S. Per acabar d'omplir la tarda del dissabte, una novetat: ball a la pista, que començarà a les sis, per continuar a la nit després de la típica sessió de patinatge.

En el diumenge no és necessari estendre'n-s massa, puix que els actes els podem considerar gairebé paral·lels als dels anys anteriors.

Pel que fa al dilluns, creiem oportú obrir un altre capítol dintre d'aquest text, per la varietat dels actes programats i pel comentari que volem fer en cadascun d'ells.

DILLUNS "DIADA DE LA FONT"

Enguany, com podreu veure pel programa, centrem tot el dia a l'entorn de la Font i Plaça de Can Nadal. És ben simple, tenim un indret d'una bellesa que molts pobles voldrien per a ells i el volem aprofitar per disfrutar-hi tots d'una manera oberta.

Voldríem trobar-nos tots, el poble sencer, a la Plaça com feien els nostres avis per conviure plegats, fer-hi petar la xerrada i els infants jugar i disfrutar, en resum, d'una forma oberta, sense parets que tanquin l'espontaneïtat, cercar l'obertura del lloc i de les persones. És per això que hi posem en aquest dia molta il·lusió i us volem comentar els actes d'aquest jorn:

Tot seguit el Festival Infantil que aquesta vegada per els infants tindrà un caire més d'espectacle i potser menys competitiu. A l'hora de dinar tindrem l'arrossada, a-

quest any les mestresses de casa poden estar de festa complerta, tindran cuina i a més a més dinar gratuït. Bé, el motiu de l'arrossada tots el veieu, no? Volem trobar-nos plegats a l'entorn de les taules i a l'ombra dels arbres que tantes festes han vist passar. Una diada familiar a nivell de poble. Volem que la gent surti de les seves cases a compartir l'arròs i la joia de trobar-nos tot el poble agermanat. Més tard, la gresca del dilluns de la nostra Festa Major.

Tot això a la Comissió li porta molt d'enrenou, però ho fem amb molta il·lusió i ens sentirem compensats de l'esforç si vosaltres, veïns del poble, hi sou presents.

A la sobretaula és necessari que ens engresquem i païm el dinar amb la cercavila, i això vol dir que la gresca l'hem de fer nosaltres, deixant de banda les etiquetes, els motllos que la socie-

tat ens endossa al damunt. Volem deixar de banda el què diran els altres, pintar-nos la cara, posar-nos quatre draps si no tenim res més i ésser nosaltres, amb esperit espontani, els qui, passant pel poble, convidem a tots a riure, a disfrutar i a ballar ben obertament.

Tots nosaltres, que vivim la joia de la Festa i la volem portar, transmetre-n's al llarg dels nostres carrers, en un dia que és del tot nostre, per ballar-hi i riure.

La Cercavila vol significar que no és Festa solsament a la Plaça o a la Pista. Volem dir-ho i dir-ho tots plegats, que és Festa a tots els racons del Poble, hem de dur la Festa a tot Sarrià de Dalt.

A la nit, concurs i ball de disfresses: Els menuts tenen concurs de disfresses i no tot queda amb un concurs pels infants, sinó que els grans també podrem disfrutar de l'il·lusió d'uns vestits fora de lo normal, i donarem una nota d'alegria que als grans bé prou ens convé. Els grans som els que més necessitats n'estem de disfressar-nos. A nosaltres que ens donen els vestits, modes que ens cal obeir, els pentinats que cal

fer-nos cada temporada, no segons els nostres gustos, sinó d'uns senyors que res hi tenen a veure amb nosaltres. Si una cosa no ens agrada però és moda, ens la posem; escoltem la música que ens endollen, i mengem el que la "tele" ens anuncia. Per una nit deixem de cantó el que ens volen fer ésser i siguem nosaltres. El passat Carnaval a Madrid l'Ajuntament va treure un "Slogan": "Traiem-nos les màscares que ha arribat carnaval", i a Sarrià de Dalt farem el mateix, ens treurem aquella màscara que portem al damunt tot l'any, perquè és la Festa Major.

Volem espontaneïtat a la Plaça.

Volem ballar, no perquè l'orquestra toqui, sinó perquè en tenim ganes, riure i saltar al marge de les conveniències que la societat ens posa. I així d'aquesta manera la Festa Major serà quelcom més per a tots nosaltres.

AMICS: COMPTEM AMB TOTS VOSALTRES I MOLT BONA FESTA A TOTS.

LA MARXA DELS 15 QUILÒMETRES

En la primera edició el nombre de participants fou bastant minvat, però la xifra va anar augmentant progressivament, fins arribar a l'any passat amb quasi dos-cents participants. Podem afirmar, doncs, que la Marxa dels 15 quilòmetres s'ha arrelat entre nosaltres.

Malgrat les deficiències que hem pogut anar paliant en cada edició, la Marxa sembla que agrada al poble, i és per això que pensem continuar fent-la.

Pretenem que sigui del tot popular i que hi participi tothom, inclús els de fora del poble. Volem que una cosa tan simple i natural com és el caminar, córrer per alguns, serveixi un cop a l'any per agermanar-nos en un acte on la competició no té perquè ser-hi, on el companyerisme i l'alegria donin una nota de color a la nostra Festa Major.

Aquest any volem treure el caràcter competitiu de la Marxa i també que imperi el caràcter participatiu. No volem que la gent s'enfadi perquè no ha arribat primer o segon, sinó que passin una bona estona amb els companys, que com ells també fan la Marxa pels voltants de Sarrià, que per cert encara hi ha racons molt bonics que pot ser aquest any tot caminant descobrirem.

Apa doncs, que només son 15 quilòmetres, i qui més i qui menys els camina sense cansar-se gaire. Apa nois, apa noies, pares i mares, avis i àvies, tots a la Marxa dels 15 quilòmetres. Molt bona Festa a tots.

Novament tornem a trobar-nos en la nostra ja tradicional "MARXA DELS 15 QUILÒMETRES". Aquest any la farem per cinquena vegada.

Fem una mica d'història. La marxa dels 15 quilòmetres nasqué com a conseqüència d'una voluntat de participació. Corria l'any 1977 quan els de Muntanya ens plantejàrem la qüestió: Que podem fer nosaltres per la nostra Festa Major? La proposta de fer una Marxa pels voltants del poble fou la més acceptada. Una Marxa Popular, en la que tothom i pogués participar, grans i petits, nois i noies, tots.

**electricitat i
mecànica de l'automòbil**

pont major

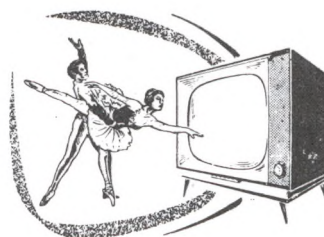

c. tenerife, 2 - telèfon 21 64 30
girona

Electrodomèstics

LLUÍS RIBAS

- * ELECTRODOMÈSTICS
- * OBJECTES DE REGAL
- * JOGUINES

Major de Sarrià, 87, 89 i 91 - Telf. 20 72 07
SARRIÀ DE TER

FERRETERIA DOMÈSTICA

Bricolage - accessoris bany

LLORENÇ CABEZAS

Lampisteria, Venda i Col.locació

La Rasa. - Tel. 21 31 40

SARRIÀ DE TER

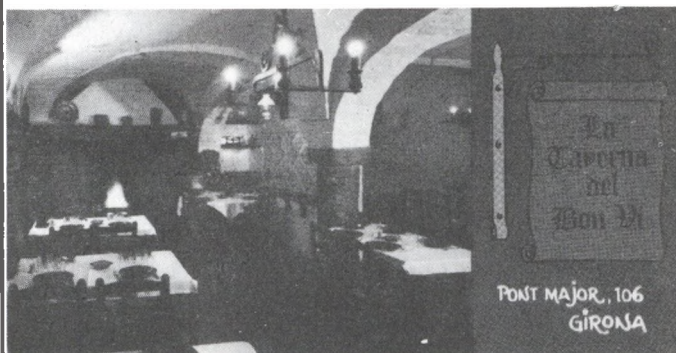
La Taverna del Bon Vi

Restaurant - Bar

...

PLATS TÍPICS DEL PAÍS

Pont Major, 114 - Telf. 21 36 84 - GIRONA

Sarrià de Ter

LA FESTA MAJOR DE SARRIÀ DE TER

Llega setembre y con él la "Festa Major de Sarrià". Nos hemos acercado a los vecinos, la mayoría no nacidos aquí, para preguntarles su opinión en torno de la Festa de Sarrià. De las respuestas obtenidas hemos seleccionado las más significativas.

Nuestro formulario era:

- ¿Cuántos años lleváis viviendo en Sarrià?
- ¿Qué os parece la Festa Major de Sarrià?
- Del esquema habitual de programación, ¿añadiríais o quitaríais algo? Sugerencias.

Pedro, 31 años, lleva 11 residiendo en Sarrià. Una cosa que no le ha gustado nunca es que sea "particular" (se refiere a que la organice una entidad, intentando sacar beneficios propios). Hay que procurar una Fiesta con más actos en la calle, y más popular. Donde participe todo el mundo: Juegos Educativos para los niños, Actos para los mayores y un espíritu desenfadado y descentralizado.

Enriqueta, de 53 años, lleva 40 años en Sarrià: No tiene una opinión concreta de la "Festa", porque a su marido no le gusta bailar y no van casi nunca al baile. Nos recuerda que durante su juventud se hacían Fiestas fabulosas, en las cuales todo el pueblo contribuía a dar más realce a esos días de plena diversión; en cambio ahora mucha gente espera que lleguen los días de "Festa Major" para irse de Sarrià. "El carrer de Sarrià —añade— s'omplia de gom a gom, per davant i per darrera, doncs es feia Envelat. Ara manca molta gent: el Poble que hauria de fer i viure la Festa, se'n va".

Antonio, 36 años, 24 en Sarrià. Su opinión global es mala. Del esquema habitual quitaría las ganas de ganar dinero a costa de la "Festa" y añadiría más actos populares y sobre todo actos para los niños.

Anna M.^a, 34 años, 28 en Sarrià. Su opinión es buena, aunque tendría que trabajarse más en la organización de los actos: no añadiría ni quitaría nada. Como sugerencia apostilla que los actos tendrían que ser gratuitos para los que vienen de fuera y que la gente de Sarrià pagara exclusivamente la Fiesta.

Pere, 21 años, 10 en Sarrià. Su opinión global es altamente desfavorable. Aunque el esquema en líneas generales le parece bien: "La haría más popular y sin tantos intereses crematístics". Continua diciéndonos que en La Rasa por San Juan no se gana nada y la gente que no vive en La Rasa puede venir tranquilamente a disfrutar de la Verbena y de los actos del día siguiente.

Dolores, 53 años, 16 en Sarrià. Su opinión es regular. Nos comenta que al principio de venir ella a Sarrià les gustaba mucho la "Festa" pero últimamente no le va. Concretamente se trata de unos actos poco populares y muy cara: "en mi casa, que somos una buena "colla" si queremos ir todos a bailar necesitamos 6 ó 7 mil pesetas". Demasiado!

Antonio, 52 años, 41 en Sarrià. "Estic molt empenyat amb l'Organització". "Veuràs, jo cada any em treia l'abonament, però des d'un any que varen voler fer pagar a la meva mare, que era molt vella, per entrar al ball, no he volgut saber-hi res més". "Jo no hi aniré pas, que se la facin". "En cas de què fos obertà a tothom i popular, llavors potser hi tornaria a anar".

Benedicta, 42 años, 19 en Sarrià. Para mi es un acto de companyerismo, de alegría, donde los Organizadores intentan superar-se. Intentar crear algún incentivo para que la gent se animara más, y sobre todo una quota única para que pudiesen entrar los familiares que vienen de fuera. Si fuera ello posible, que la "Festa" y el Baile se hicieran al aire libre.

Bernabé, 35 años, 30 en Sarrià. "La Festa la trobo una cosa mol encertada, el jovent s'interessa molt i això és molt important". "Hi afegiria més actes populars i culturals, sobretot de cara al jovent".

Elena, 36 años, 11 en Sarrià. "El Esquema general me parece

bien". Añadiría más juegos infantiles, competiciones, Quo-Vadis..." "que se haga algo más que una Sardana en La Rasa, no solamente una sardana y que se vayan los músicos".

Hasta aquí las opiniones de algunos vecinos, cogidas al azar. Ustedes mismos juzgarán la oportunidad de este tema, y las respuestas recogidas. Nuestro ánimo es procurar colaborar a que la "Festa" sea cada vez más popular, participada y organizada según los criterios de una mayoría que desea divertirse sanamente en unos actos para todas las edades y asequibles a todos los bolsillos de nuestros convecinos.

**COMISSIÓ DE LA RASA
DE L'A.V. DE SARRIÀ**

QUADERNS DE FESTA MAJOR

(Extracte d'un diari imaginari. Qualsevol semblança amb la festa d'enguany no és pura coincidència, és que s'ho han copiat).

Ja és dijous. Al carrer, de bon matí, es sentia la Festa Major. Enrenou a les botigues i a les cases. Les mestresses de casa preparen la xocolata i les disfresses de la mainada; els de Cultura del Consell acaben l'exposició de pintors i artistes de Sarrià. Aquest any per fi tots s'han posat d'acord i han pintat sobre un tema únic, com no: Sarrià. Es veu molt de

fum i quatre arbres al peu de Montagut, els quadres són bonics; n'hi ha un que sota la boira de fum es veu un conseller amb paraigües i "bombín", com si fóssim a Londres. Hi ha qui enyora Anglaterra!

A les set de la tarda he sentit la música. M'he afanyat, m'he posat la disfressa de camuflatge i he sortit al carrer. Els nanos de les cases veïnes feien el mateix, amb disfresses violades, de colors, de pedaços i retalls, de res, i d'altres, de fet exprés. La Maria ha tret el

vestit de la primera comunió i s'ha pintat les galtes vermelles.

Al davant la cercavila hi anaven en Jordi i en Quim que han canviat la guitarra pel timbal, que fa més soroll. És l'aire de festa Major. Fem parar l'autobús i un cotxe de turistes que no sé com ha vingut al carrer, i que ara un d'ells treu la màquina de fotografiar i clic, clac, tots per la posteritat, com les d'en Fargnoli, que n'han editat un llibre els de la Diputació i l'Ajuntament de Girona.

Fem tanta fressa com sabem, amunt i avall. A la Placa de l'Església ballem una estona, fins que arriba un estol de dones amb pots i olles plenes de xocolata. La senyora Conxita i l'Assumpció com sempre fa just, i això que aquest any n'havien calculat per 100 nanos més, però sempre s'acaba després del darrer nano, i no en queda perquè les mestresses la tastin. Un reguitzell de quitxalla amb els morros bruts s'apropa a les olles demanant més xocolata, assegurant que és la primera vegada que en vénen a buscar.

Depressa, depressa, que sinó no arribem a la inauguració de l'exposició amb moscatell i grana de capellà. Hi són tots, els petits i els grans, els consagrats i els novells, tots pinten alguna cosa. La Rai conversa amb els convidats vinguts de Girona.

Els de la revista anem a sopar a la Taverna. Alegria, que es Festa Major. Encara ens espera una cantada d'havaneres dels del Peix Fregit de l'Escala.

11 de setembre. El carrer s'ha llevat de colors vermell i groc i els balcons són plens de senyeres. Aquest matí han tocat sardanes a la Placeta de la Font. Hem anat a tirar balins a les parades de la fira. He guanyat una ampolla de xampany esbravat i 2 caramels de llet i cafè de la vídua Solano que s'enganxen als caixals i et fan burxar amb l'escuradents.

A la tarda l'orquestra se'n ha anat a la Plaça de Catalunya, préstec de la U.E.S. a l'Ajuntament de Girona. Hem ballat sardanes, hem cridat "som una nació" i hem sentit en Quico Pi de la Serra cantar: Verda!

A la Xixonenca, els gelats d'avellana cada dia són més bons.

Una parella ha aprofitat la diada per casar-se. Enhorabona!

Quan hem tornat a Sarrià he pujat als "caballitos". A la nit pel mateix preu pots triar i roden més vegades. A l'envelat han fet ball de Festa. Estava marejada de tant voltar en el meu cavall de fira i no m'hi he quedat.

Dissabte. Els nanos fa estona que juguen a Gimkama i al Quo-Vadis, i en Miquel prepara els taulons per a l'exposició de flors. En Quimet pintor ha arrebegat quatre o cinc nens dels més grans i ha repintat les cases, les xemeneies i el pont del mural de la plaça "el control". Aquest any ha pintat figues a la figuera. N'he agafat una, era verda i m'ha fet mal a la panxa i no he pogut menjar l'escudella a l'hora de dinar.

Al concurs de flors s'ha emportat la copa més bonica una planta exòtica. El jurat el formàven tot homes i als homes, ja se sap, els hi agraden les coses exòtiques.

En Guillem també hi era. Aquesta nit, ball de ram! La U.E.S. tria una noia rossa per pubilla i un dels nois més alts per l'hereu de Sarrià; el noi, està clar, ha de jugar a Handbol. L'elecció ha estat renyida doncs no sabien si triar el noi baix que fa parella amb la rossa o bé si triar la noia de cara picada, però morena, que és la parella del noi alt que a més és el que fa més gols. Així que han desfet dues parelles. Els hi han fet ballar un vals, per veure si en sabien i se'n han sortit prou. Aquí Sarrià no s'estila allò de fer-los passar amb bikini per la passarel·la. Això és cosa d'en Mir.

El Diumenge era quan abans començava la Festa Major. Al matí, missa solemne amb les autoritats i les pabordesses; la

Verge de la Misericòrdia ens mira de reüll perquè són molts els que avui fan presència a l'església i no van a missa tots els diumenges.

A taula tothom es llepa els dits, i no se'n aixequen fins passades les sis, quan repica el flaviol. Com cada any, concurs de sardanes i una sardana nova, del mestre Garriga. Les rotllanes s'estenen blanques per tota la plaça canviant-li la fesomia.

La tarda és per ballar-la i la nit s'hi enganxa. Ens han ensenyat un nou ball que se'n diu els "pajari-tos" (traduït deu voler dir fer l'ocell, que equival a fer l'orni) i tota la pista n'anava plena.

Dilluns. Avui s'acaba la Festa, entre jocs, sardanes i ball. La tarda és pels nanos, amb pallassos, cercavila, putxinellis. En Josep ha trencat l'olla dels caramels i l'aigua, quedem amb la cara enfarinada, ens piquen els sacs per les carreres, però riem molt. Demà els nens a l'escola.

Encara queda una mica de Festa. El ball de l'escombra, el ball robat, valssos, pasdobles, polques, balls inventats, la raspa... La pista sembla enfollida amb el so, que per un bon fi de festa ens ha portat l'orquestra Plateria.

Quan tanquem la barraca queda encara el "tio vivo" que va donant voltes sense parar; fins l'any vinent, ens diu.

ASSUMPCIÓ VILA.

LA RASA TAMBÉ ÉS SARRIÀ

La Redacció de la Revista "Poble" ens va demanar que —com ocorregué l'any passat— el "Poble" del Setembre-81 no es convertís en un rosari de "Calendaris de Reunions", doncs a vegades importen més els fets que no pas les dades. Però la veritat és que a La Rasa se'ns fa poc menys que inevitable fer una lleugera referència a les dades: —Ara fa exactament deu anys que el senyor Governador Civil de Girona inaugurava els cent estatges del "Patronato Provincial de la Vivienda". —Ara fa quatre anys que es va acabar el darrer bloc d'en Delgado (amb totes les seves conseqüències d'adequació i serveis)... —Ara fa dos anys que la Comissió de La Rasa treballa com a tal, en el marc de l'A.V.de Sarrià. —I ara fa anys (molts) que estem esperant que vinguin màquines i homes a empastissar els carrers, perquè això serà símptoma de què a curt termini no hi haurà més clots, ni pols, ni.....

Heus ací que entre el desencís, l'esperança en algun "follet" i la paciència, hem anat superant els anys i així arribem al setembre-81. Però, mireu per on, la paciència s'està acabant, l'esperança s'esgota i el desencís s'ha tornat fermesa. Estem cansats d'ésser —juntament amb els Vinyers— el

germà pobre de Sarrià: "si n'hi queda, ja es farà"; això és el que s'ha demostrat en diversos aspectes: carrers, accés, papereres, la font, la zona verda o el parc infantil. (No podem dir el mateix del Local Social aconseguit, juntament amb les instal·lacions del C.F. Sarrià i les tasques de les Escoles d'Adults i Català). Malgrat

tot, el Consell Municipal sembla disposar de bona voluntat en la promoció d'aquestes millores, i aquestes no arriben. Com tampoc arriba aquest pas de peatons adequat, i aquesta regulació semafòrica promesa per l'estiu del 8? Manca que s'accidenti algun NO-BILIARI titolat per començar a treballar-hi?

Ni a l'accés per la carretera de Banyoles se li veu el cap ni els peus. I entre "Estacions de Servei" i Camions, Garatges i Coca-Cola, un dia ens haurem de quedar a dormir al bell mig de la N-II, perquè el nostre "lloable" accés està interceptat.

Deixarem que arribi la tardor, perquè l'aspecte de "precarí" de Sarrià doni pas a un sector habitable i digne. Perquè vinguin a arreglar els carrers, a construir la font i les zones verdes i perquè aquesta Comissió es pugui encarregar d'acondicionar tot el demés: des de la instal·lació de papereres, a la repintada dels blocs i façanes, i les altres millores imprescindibles.

Ens queda poca paciència, i moltes ganes d'ésser de Sarrià.

**COMISSIÓ de la RASA
A.V. SARRIÀ**

AUTOSERVEI MASSÉGŰ

centra

Passeig S. Joan Bosco s/n.
Telefon 21 57 72
PONT MAJOR

Pla de l'Horta

GUARDERIA.— El plazo de inscripción está abierto para dar inicio el próximo curso en el que hay dos importantes novedades: por un lado se amplía la edad de aceptación hasta los cinco años; y por otro, se aumentan las cuotas que venían siendo las mismas desde la puesta en marcha del servicio. Se recuerda, no obstante, que cualquier vecino de Sarrià afiliado a alguna de las tres Asociaciones será objeto de bonificación.

PING-PONG.— La Asociación ha hecho instalar una mesa para la práctica de este deporte, que durante el día es usada por el Grupo de Jóvenes y por la noche por todos cuantos quieran practicar. En breve se pondrá en marcha un campeonato para los mayores y un cursillo de aprendizaje para los pequeños.

ESCUELA DE ADULTOS Y CATALAN.— Las inscripciones para los distintos cursos y niveles pueden hacerse en el bar de la Asociación. La Comisión de Cultura del Consell ha preparado una hoja informativa a este respecto que será pasada en breve.

CAMPAÑA DE SOCIOS.— A partir de septiembre se iniciará un proceso de captación de afiliados a la Asociación. En estos momentos un 70% de vecinos son socios. La campaña, pues, va dirigida a ese 30% restante.

CUBIERTO EL CERCADO DE LA GUARDERIA.— Está ultimado un proyecto de cubierto en el cercado, que iría sobre el foso de arena recientemente construido.

Cuando las actividades recuperen su ritmo normal, tras el verano, se iniciará la obra.

FUTBOL.— Con suerte alterna para los representantes del Pla de l'Horta sigue disputándose el torneo del Consell de Futbol-Pista en el marco del Pabellón de Sarrià de Ter. Las finales del mismo tendrán lugar en la semana intermedia entre una fiesta y otra.

Cuando la Fiesta Mayor de Sarrià de Dalt, en la que colabora la Asociación de Vecinos del Pla de l'Horta es ya un hecho, cuando todo está ya dispuesto, veamos qué opina la gente sobre una fiesta que sucede año tras año fiel a una remota tradición.

Han sido encuestadas dieciocho personas representativas de sexo, edad y situación socio-laboral distintas. A parte de unos datos de identificación tales como nombre, edad, profesión y años de residencia en Sarrià, les eran formuladas tres preguntas:

1. — ¿Cómo ven la Fiesta Mayor de Sarrià de Dalt?
2. — ¿Qué eliminaría de ella?
3. — ¿Qué añadiría?

A la primera pregunta hubo las siguientes respuestas, agrupadas por opiniones mayoritarias:

— La fiesta ha de pagarse entre todo el pueblo con aportaciones voluntarias, eliminando entradas y abonos, tanto para los forasteros como para vecinos de Sarrià de Dalt.

— Es una Fiesta hecha para adultos y niños. La juventud no tiene elementos de diversión en ella, empezando por el tipo de música de las orquestas que dedican un alto porcentaje de su tiempo a contentar los gustos de los mayores.

— Habría que compartir mejor los actos a realizar entre Sarrià de Dalt y el Pla de l'Horta. Por

ejemplo, hacer en nuestro barrio alguna sesión de baile, aparte de los actos del sábado y las sardanas del domingo.

Respecto a la segunda pregunta las opiniones fueron unánimes: la Fiesta es bastante completa. Nadie quitaría ningún acto de los que se hacen.

En la tercera pregunta llovieron las sugerencias:

— Alguna muestra de bailes de otras regiones.

— Una cena de hermandad entre gente de Sarrià de Dalt y el Pla de l'Horta

— Concurso de bailes modernos.

- Elección de una "mis".
- Festival de canciones infantiles.

- Mejores conjuntos.
- Atracciones de ferias (norias, caballitos....)
- Un plazo más amplio para la inscripción de los niños en los juegos del lunes.

En general la gente respondió con un tono de aceptación hacia la fiesta que se hace, considerándola adecuada para el pueblo en que vivimos. Y casi unánimemente se decantaron por una fiesta popular en el sentido económico, con la paradoja de exigir luego mejores conjunto que lógicamente valen más.

PERSONAS ENCUESTADAS

NOMBRE	EDAD	PROFESION	AÑOS DE RESIDENCIA
Manuel	32	Funcionario del Ayuntamiento	8
Carmen	30	Ama de casa	10
Menna	70	Jubilado	11
Jordi	14	Estudiante	12
Trinidad	51	Ama de casa	12
Andrés	36	Trabajador de fábrica	10
Clemente	44	Trabajador de fábrica	9
Antonio	19	Cajero de Bingo	10
Paquita	30	Peluquera	8
Encarnación	47	Tendera	47
María Teresa	15	Estudiante	15
Loli	13	Estudiante	12
Antonia	74	Jubilada	9
Jordi	17	Carpintería	10
Paco	16	Taller	8
Mariàno	17	Oficina	8
José	19	Serrería	9
Cristina	9	Estudiante	8

PESCADOS **PR** DEL RIO

- CONGELATS
- PRE-CUINATS

Pont Major, 136 - Telèfon 21 37 05

PONT MAJOR - GIRONA

perruqueria
ANGELA

àngela blàzquez i boya

plaça tomàs borau, n.º 4 baixos
telèfon 21 84 08 - pont major - girona

BB
Libreta de ahorro del
BANCO DE BILBAO
*¡ un mayor
rendimiento!*
*¡ una máxima
seguridad!*

servicio
total

Apoyados por el Banco de España con el nº 1989

BANCO DE BILBAO

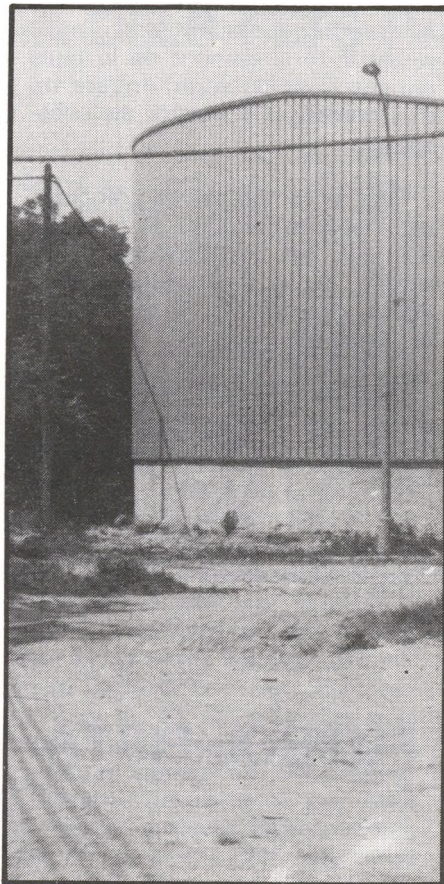
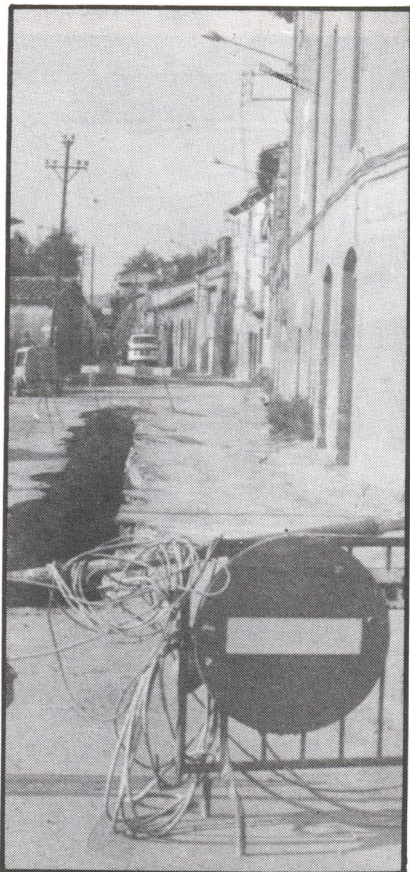
Desde 1857

Pont Major

CONTRAPUNTS

OBRES.— Es comença a veure alguna cosa que fa variar l'habitual monotonia de la carretera d'anar a Girona. S'han pintat dos passos per a peatons nous, davant del carrer de la presó i davant dels pisos dels Salessians, i s'ha pintat la ratlla de separació de les dues calçades, essent en alguns llocs contínua, i en altres, amb més o menys encert, discontinua. S'ha posat uns indicadors de prohibició d'adelantar, però no hi ha els que posen fi a dita prohibició. L'Associació creu que la contínua hauria d'estar pintada davant dels pisos blancs, i que també hauríem de col·laborar tots en què aquesta contínua fos respectada.

El problema existent amb els quals d'entrada de vehicles es solucionarà, doncs és evident que si hi ha autorització per a entrar vehicles, només únicament per a fer la maniobra ha d'ésser tolerat el trepig de la ratlla contínua, anant amb molt de compte i precaució.

VORERES.— Es prega als propietaris de solars no edificats, o de cases o pisos existents al sector de la presó, que cadascú es faci les voreres que li corresponen doncs sabem de bona tinta que tard o d'hora l'Ajuntament els hi farà arribar una comunicació escrita, dient-los-hi que ho portin a terme, ja que en altre cas seran fetes les voreres per la brigada d'obres o el contractista corresponent, amb càrrec al propietari que no ho ha volgut fer.

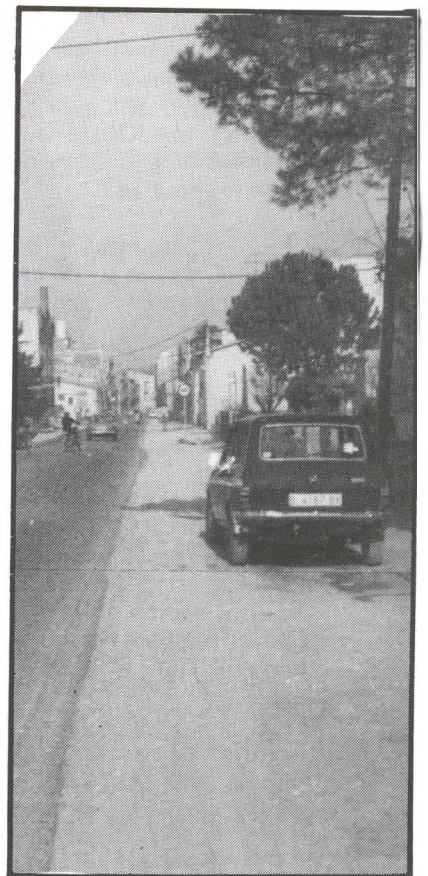
"POBLE" ÉS LLEGIDA.— És un fet que es pot constatar moltes vegades. La Revista POBLE és llegida per molta gent, i no només del PONT MAJOR i Sarrià de Ter, sinó d'altres indrets.

Potser una de les persones que hi para més esment, i la llegeix amb atenció, és el batlle Sr. Joaquim Nadal. En un article a

part ja es parla d'això, i crec que és de justícia publicar les coses no solsament quan es fan malament, sinó quan es fan bé, i es demostra una bona voluntat i un interès evident. A voltes, però, enganxar aquests extrems darrers amb la pràctica, es torna impossible, o s'endarrereix inexplicablement.

ENLLUMENAT.— Ara que la carretera, tan pintada de blanc, fa un cert goig, no estaria de més que l'Ajuntament prengués nota i portés a cap l'enllumenat que manca des del començament del carrer del Pont Major fins a l'inici del vial lateral del Passeig Sant Joan Bosco, així com es fés també una vorera davant la fàbrica d'embotits. No és pas demanar molt, i les moltíssimes persones, sobretot ja grans, que fan aquest troç a peu, ben segur que ho agrairien. Esperem esborrar aquest contrapunt aviat.

A.V.P.M.

UN BON GEST

El del Batlle de Girona, Joaquim Nadal, ho ha estat, sens dubte. Prendre's la molèstia d'escriure unes ratlles i adjuntar una fulla fotocopiada de la darrera Revista POBLE, tot indicant que ja s'estava treballant en alguns punts i en altres es faria en propera data, és cosa que agraïm i que ens anima a continuar perdent el temps en fer escrits a la Revista, per a la revista, i batallajant per una població sense cap, que és el Pont Major.

Potser no és exacte: sense cap, no. Perquè ara potser poc a poc anirem començant a pensar que el de Girona segurament deu ser el nostre alcalde, malgrat que a vegades a l'Ajuntament de Girona

ens preguntin per què no ens dirigim al Consell Municipal de Sarrià.

La missiva del batlle Nadal vol dir que llegeix la Revista, i molt sovint la té al damunt de la taula del seu despatx quan encara no s'ha començat a repartir als subscriptors.

Vol dir també que es preocupa, en la mesura del que li és possible, d'arranjar els problemes que van sorgint, els situa geogràficament, i intenta que les solucions donades es portin a la pràctica.

I sempre toquem amb aquesta pedra, que és l'execució de les obres, la realització dels treballs

necessaris, condicionada per les innombrables que s'han de fer a tot Girona, i per la manca de diners per a fer-les.

Deu ser per aquests motius, (perquè ja estem acostumats a esperar i esperar), que gairebé trobem emocionant una carta del batlle que com no té a mà l'excavadora, tecleja la màquina d'escriure i dóna explicacions, sense que els hi siguin demanades.

Gràcies, senyor Nadal.

Esperem seguir esborrant problemes de tota mena al Pont Major.

JOAN PALLÀS

FUTBOL-PISTA

Molt de passada vàrem parlar en el darrer número de la Revista POBLE, del paper fet pels representants del PONT MAJOR, a les 24 Hores, i també dels infantils a les 12 Hores de Futbol-Pista.

En totes les categories, els nostres jugadors arribaren al partit que decidia el campió de cada categoria, i malauradament, es va perdre, quedant segons classificats. De totes formes, es va complir el que es deia com a pronòstic avant-match, de què la final la jugarien el PONT MAJOR i un altre equip. Això vol dir que la participació del PONT MAJOR és esperada, malgrat sembli sempre que, sigui quin sigui l'adversari, jugui fora camp, doncs no hi ha forma de què el públic sarrianenc vagi —ni per oblit— a favor dels pontencs.

El Campionat organitzat pel Consell de Sarrià, amb motiu de la Festa Major, segueix endavant, i el paper dels dos representants del PONT MAJOR, juvenils i sèniors,

és de moment acceptable. Amb el resultat obtingut davant l'equip de La Rasa, els sèniors tenen possibilitats d'accedir a la final, que es celebrarà el proper dia 8 de setembre, sempre i quan el Sarrià de Baix només empati amb el Pont Major. Els pronòstics a llarg termini no són de fiar, i podria ser que al sortir aquestes ratlles, hi hagués hagut algun disgusts.

Breu comentari a l'inici de la temporada 81-82, pel que fa al primer equip. Els entrenaments començaren a bon ritme, i poques cares noves entre els nous jugadors.

Pujol, com a porter; Bubé com a centrecampista; en Quico del juvenil, i en Yàñez de l'Anglès, són les noves adquisicions.

Formen part de les baixes en Sedeño i en Roig, quedant-se els altres components de l'equip. Desitgem que tot vagi bé, a jugadors i Directiva.

Des de la plaça de l'Om

LA MEMÒRIA DELS FETS PASSATS (i V)

Després dels quatre escrits anteriors, he quedat un xic decepcionat. Jo m'imaginava que el tema mouria polèmica, precisions, rectificacions, aclariments... No m'ha arribat res de tot això. Sé que algú ho ha llegit amb interès. Però la cosa no ha passat d'aquí.

A què ho haig d'atribuir? Francament, no ho sé. Ben benevolament, vull creure que no he sabut despertar les ganes d'intervenir dels meus hipotètics lectors. Què hi farem!

He insinuat la possibilitat de continuar aquest tema. Es tracta de narrar la repressió a partir de l'any 1939. Sé que hi ha molt a escriure i a dir. Però jo no me'n veig amb cor; em falten dades. Si la por no fos un obstacle, sé que hi ha persones que saben moltes coses i que les voldrien dir. A veure si s'animen.

Una guerra civil és un fet històric absolutament terrible. Es necessita més d'una generació per

recuperar-se. Però els qui tenim menys de quaranta-cinc anys hauríem de saber mirar-ho amb desapassionament. Serà que ja no ens interessa? Si fos així, malament rai! Un poble que no té interès per la seva història, és un poble que ha perdut la identitat. I això és el pitjor que li pot passar a un poble.

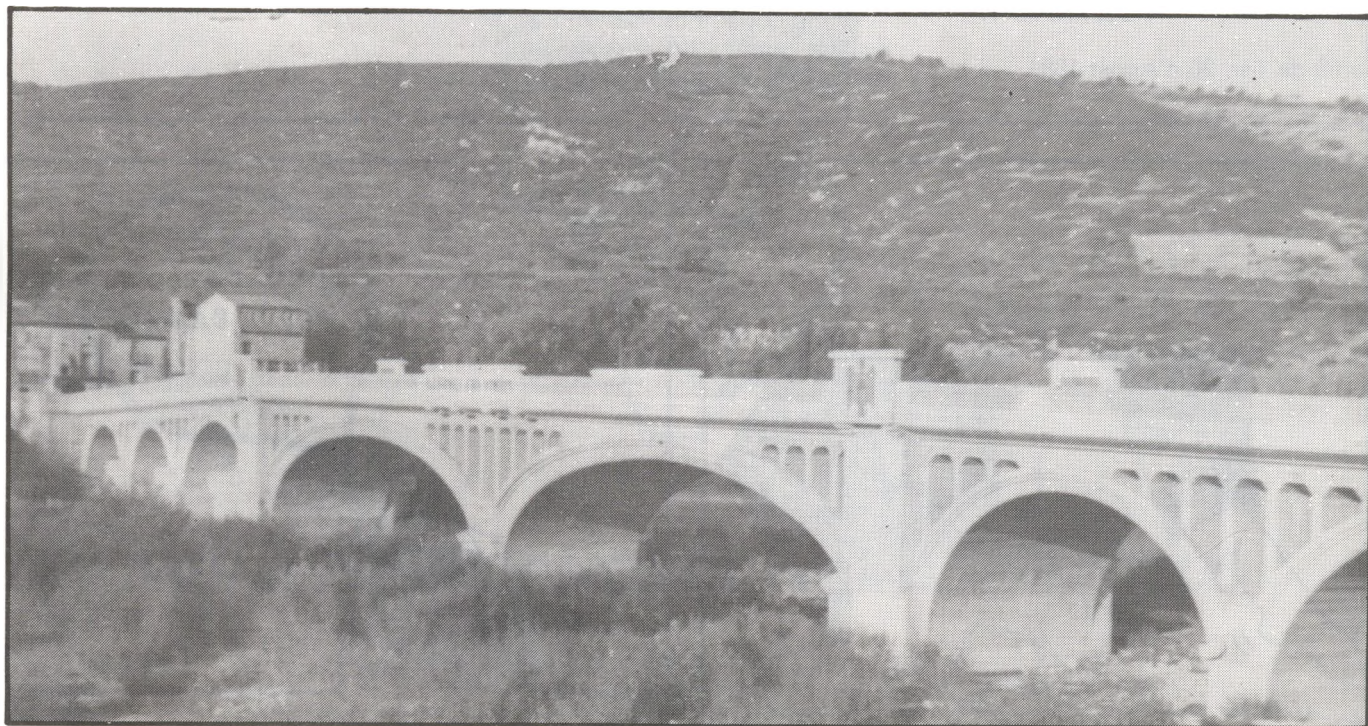
A la meua família hi havia, entre altres, un membre d'Estat Català, un membre de la FAI i un membre de la CEDA. El membre d'Estat Català era el meu pare. Va morir quan jo tenia cinc anys. Però, des de petit, em va picar la curiositat de saber perquè el meu pare era d'Estat Català, un meu oncle de la CEDA i un altre meu oncle de la FAI. Durant molts anys ningú no em volia respondre a aquestes qüestions. Vaig haver d'estudiar la història pel meu compte. I, a través de la història, vaig arribar a descobrir què havia passat. I també vaig trobar la meua postura de refús d'un règim que no em permetia descobrir

tranquil·lament les arrels de la meua família i del meu país dividit i vençut.

I també vaig comprendre el mal que havia fet una Església que s'havia decantat per un bàndol. La postura profètica del Cardenal Vidal i Barraquer va ser una petita esperança enmig d'un desert de complicitats eclesiàstiques. He comprès que una Església que pacta amb la dreta és una Església que traeix l'Evangelí. Els mals actuals de la nostra Església tenen el seu origen, en bona part, en la postura que va prendre a la guerra civil i a la postguerra. Tants anys d'adoctrinament religiós no ha servit per a gaire res. Els resultats són a la vista.

Tan de bo que tot això no es torni a repetir.

QUIM PLA

La bústia de POBLE

Senyors de la revista POBLE:

He llegit al número passat, corresponent als mesos de juliol i agost, l'article-informe referent als motius o sobrenoms populars de Sarrià.

Temps enllà, en que la gent era menys culta que ara, o que no havia anat tant a l'escola, era molt corrent emprar els motius per parlar de les persones; fins 'hi havia qui hi disfrutava.

Amb tot, hi va haver una persona que als nois i noies que ara compten entre els 50 i 60 anys ens va ensenyar a anomenar-nos pel cognom. Alguns ja hauran endevinat que parlo del senyor Climent Guardiola Gener, el qual ens va inculcar que el cognom era noble i sobresortia del vulgar motiu.

Avui, doncs, jo us convido a tots els qui el vareu conèixer, a tenir en el nostre pensament la figura d'aquest MESTRE, que tant va fer per enaltir el NOM i a rebutjar el motiu.

JOAQUIMA SIMON BELLAPART.

Sarrià de Ter, 20 d'Agost 1981.

Els mesos d'estiu són propicis per a la celebració de Festivals. Fa pocs dies (del 15 al 19 de juliol) va tenir lloc a Sant Sebastià el XVI Festival de Jazz. Unes 20.000 persones ens vàrem reunir a la ciutat basca. Una petita representació de Sarrià ens hi vàrem arribar.

L'ambient es feia notar tant al pavelló com pels carrers, fins i tot es feia difícil caminar a altes hores de la nit pels carrers de la part vella.

Durant aquests cinc dies van haver-hi també nombroses activitats: projeccions de pel·lícules, concursos de grups afeccionats de jazz, conferències...

A les actuacions hi varen intervenir bons grups de jazz, entre altres: VERNER POSCH SEXTET, Mc COY TYMER, ART PEPPER, ALL STAR BIG-BAND...i CHICK CORSA, que era un dels grups més esperats; aquest grup, malgrat l'èxit obtingut en el terreny de rock, no ha oblidat que les seves arrels provenen del jazz.

Vam poder observar també la qualitat musical dels solistes; aquí destacaren els components d'ALL

STAR BIG-BAND, grup format per COUMT BASIE i els seus alumnes, els quals han decidit reunir-se i fer una gira en homenatge al Mestre que els va servir de llançament.

Van ser, doncs, cinc dies on els amants del jazz vàrem gaudir de bona música.

Estant en el Festival vàrem recordar amb nostàlgia el nostre Festival Folk de Canet que novament aquest any no es portarà a terme per prohibició de l'Alcalde.

Aprofito aquestes ratlles per preguntar, on és la llibertat d'expressió?

JOSEP COMAS i LLADÓ.

Alimentació Nadal

CA"LA LLUCIETA"

MÉS A PROP DE VOSTÈ I A MILLOR PREU...

**"la Caixa"
Cada dia
més
a prop.**

**Més de 600
oficines unides
per teleprocés
al vostre servei.**

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"